

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Бургас, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ХР. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ** Гражданско дело
№ 20222120104335 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД против Н. М. З., с която са предявени три установителни иска по чл.422 от ГПК.

В законоустановения срок по делото постъпва отговор на исковата молба, с който на първо място се твърди, че производството е недопустимо, а в условията на евентуалност, че исковете са неоснователни.

С определение № 5047/16.09.2022 г. съдът откри на основание чл.193, ал.1 от ГПК производство по оспорване на истинността (автентичността) на договор за потребителски кредит № FL***/19.11.2007 г. относно положения в договора подпис от ответника Н. М. З., като указа, че в тежест на ответника е да докаже, че договорът не е подписан от него (не носи негов подпис).

В съдебно заседание процесуален представител на ищцовото дружество не се явява. Преди съдебното заседание, в което е даден ход на делото по същество, депозира писмено становище, с което моли съда да уважи исковите претенции, като присъди на страната сторените по делото разноси. Ако според решението се дължат разноси на ответника, прави искане за присъждането им, като се извърши компенсация.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, ответникът не се явява и не се представлява.

Бургаският районен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.11.2007 г. Н. М. З. подава молба за потребителски кредит до „БЪЛГАРСКА ПОЩЕНСКА БАНКА“ АД (с нова фирма „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, а впоследствие „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД). В молбата той посочва, че желае да получи кредит в размер на 14 000 лева за период от 84 месеца, като предлага обезпечение по кредита „запис на заповед“. В молбата се посочва, че част от сумата ще служи за рефинансиране на предишен кредит. Молбата е приета от служител на банката на 09.11.2007

г.

На 19.11.2007 г. е сключен договор за потребителски кредит № * * * между „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД, в качеството на кредитор, и Н. М. З., в качеството кредитополучател (за краткост Договора). Целта на кредита е „рефинансиране на съществуващ дълг към банката и текущи нужди“. На първа страница от Договора е посочен разрешен кредит – 14 000 лева за срок от 77 месеца, при действащ базов лихвен процент за потребителски кредити (БЛП) – 8,25 % и надбавка 4,25 пункта. Посочен е и падежът на кредита – 19.04.2014 г. Сумата от 14 000 лева е преведена по банкова сметка, посочена в Договора, на 19.11.2007 г.

Според чл.3, ал.1 от Договора за усвоения кредит кредитополучателят заплаща на банката годишна лихва в размер на сбора на БЛП за съответния период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка в размер на 4,25 пункта. Годишният процент на разходите по разрешения кредит е 14,27 %. – чл.3, ал.3 от Договора. БЛП подлежи на ежемесечно преразглеждане от банката. Промяна в БЛП се приема при съществени промени в пазарните условия. Промяната в БЛП и датата на одобрението на промяната от компетентния орган на банката се публикуват на интернет страницата на банката и обявление за промяната се поставя на видно място в банковите салони с указание за датата на промяната на БЛП – чл.3, ал.4 от Договора.

Погасителните вноски за издължаване на кредита, включително дължимите лихви се заплащат ежемесечно на 19-то число от съответния месец – чл.4 от Договора. Крайният срок за погасяване на кредита, включително дължимите лихви, е до 19.04.2014 г. – чл.6 от Договора. Погасяването на кредита, включително дължимите лихви, става на равни месечни вноски по 265,28 лева всяка, посочени като брой и размер в погасителен план – чл.7, ал.1 от Договора. При промяна от страна на банката на БЛП, тя уведомява за това кредитополучателя писмено.

При просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи лихва (неустойка) за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава – чл.9 от Договора. Според чл.10, ал.5 от Договора той може да се прекрати по искане на кредитополучателя само след пълното погасяване на всички дължими от него суми по Договора.

Според чл.14, ал.1 от Договора за обезпечаване на главницата, лихвите, таксите, комисионите и другите разноски по кредита кредитополучателят издава в полза на банката запис на заповед с падеж на предявяване, като всяко погашение на дължима сума за главница и/или лихва по кредита се счита за частично плащане по записа на заповед преди падежа.

Според чл.15 от Договора при непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита, както и при неизпълнение на което и да е друго задължение по Договора, вземането на банката за възстановяване на целия кредит става предсрочно изцяло изискуемо, без да се прекратява действието на Договора. Изискуемостта настъпва, без да е необходимо каквото и да е волеизявление на страните. Банката може да се снабди с изпълнителен лист по извлечение от сметка, като длъжникът дължи законна лихва от датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист.

Според чл.18, ал.1 от Договора страните се съгласяват, че във всеки един момент от действието му, банката има право едностранно да прехвърли вземанията си по Договора на трето лице, което е финансова или нефинансова институция. Договорът е подписан от представител на банката и от ответника, като той декларира с подписа си, че е получил екземпляр от Договора и от погасителния план. Последният също е подписан от представител на банката и от ответника, като съдържа падеж на всяка една вноска и каква част от лихвата и от главницата се погасяват с нея. Според него ответникът дължи общо 20 426,12 лева.

Въз основа на заявление на банката е издадена заповед за изпълнение на задължение, въз основа на документ по чл.417 и 418 от ГПК № ***/04.08.2010 г. по ч. гр. дело №

***/2010 г. по описа на БРС против З. и изпълнителен лист от 05.08.2010 г. за сумата от 13 418,50 лева, включваща главница по Договора в размер на 11 508,40 лева, 1656,22 лева договорна лихва за периода 19.12.2007 г. – 26.07.2010 г. и 253,88 лева лихва за забава върху главницата за периода 19.08.2009 г. – 26.07.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението 03.08.2010 г. до окончателното изплащане на задължението.

На 29.10.2010 г. банката подава молба до ЧСИ М. М. за образуване на изпълнително дело по издадения ѝ изпълнителен лист по ч. гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС. Въз основа на тази молба е образувано изпълнително дело № ***/2010 г. по описа на този ЧСИ (за краткост ИД).

Покана за доброволно изпълнение по ИД е изпратена до Н. М. З. през месец февруари 2011 г. по пощата на адрес гр. ***. Към същия момент това е постоянният и настоящ адрес на З. (аргумент от справка от НБД „Население“). Писмото се връща като непотърсено. Запорно съобщение е изпратено до „****“ ЕООД на 16.02.2011 г. по пощата и получено от това дружество на 18.02.2011 г. Покана за доброволно изпълнение по ИД е изпратена до Н. М. З. през месец август 2011 г. по пощата на адрес с. ***. Писмото се връща с отбелязване „получателят непознат на посочения адрес“. През декември 2012 г. е изпратено запорно съобщение до ЕТ „****“, което е получено от търговеца на 27.12.2012 г. Той отговаря през януари 2013 г., че З. не работи при него от 30.10.2012 г.

През април 2013 г. ЧСИ М. М. изпраща на ЧСИ Д.Н. за връчване покана за доброволно изпълнение до Н. М. З., длъжник по ИД.

През юли 2013 г. е изпратено запорно съобщение до „****“ ЕООД, което отговаря на ЧСИ М. М. на 14.08.2013 г., че признава вземането, върху което е наложен запор.

Междувременно са предприети действия от ЧСИ Д.Н. за връчване на покана за доброволно изпълнение по ИД на адрес гр. ***, на който адрес длъжникът не е намерен при три посещения – на 18.04.2013 г., на 26.04.2013 г. и на 23.07.2013 г. На последната дата е залепено уведомление на адреса, но в указания двуседмичен срок никой не се е явил в канцеларията на ЧСИ Д.Н. за получаване на книгата по ИД. Считано от 26.03.2012 г. обаче настоящият адрес на З. е променен в гр. ***. Няма никакви доказателства по ИД той да е търсен на този адрес за връчване на покана за доброволно изпълнение по ИД. На 27.11.2013 г. „****“ ЕООД уведомява ЧСИ М. М., че трудовото правоотношение със З. е прекратено на 12.11.2013 г.

На 06.04.2016 г. по ИД постъпва молба от „****“ ЕООД да бъде конституирано като взыскател по делото, в качеството му на цесионер във връзка със сключен договор за цесия с „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД. С разпореждане от същата дата на помощник-частен съдебен изпълнител при ЧСИ М. М. на основание чл.429, ал.1 от ГПК „****“ ЕООД е конституирано като взыскател по ИД за сумата от 11 300,90 лева с включена законна лихва, изчислена към 08.02.2016 г.

На 16.02.2017 г. по ИД постъпва молба от „****“ ЕООД ЧСИ да връчи на длъжника уведомление за цесията. По ИД няма доказателства такова съобщение да е връчено на З., който от 2016 г. е със сменен настоящ адрес в с. ***. Изпратено е запорно съобщение до НОИ, ТП – Бургас, което отговаря през юли 2017 г. на ЧСИ, че не може да изпълни запора, защото З. получава лична пенсия за ОСВ по чл.68 от КСО в размер на 234,82 лева, която е под минималната работна заплата за страната. На 20.03.2019 г. „****“ ЕООД депозира молба по ИД за прекратяването му на основание чл.433, ал.1, т.2, вр. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, като на същата дата ИД е прекратено и е върнат изпълнителният лист на „****“ ЕООД.

На 19.03.2022 г. лично на длъжника са връчени изпълнителен лист от 05.08.2010 г. и заповед № ***/04.08.2010 г., издадени по ч. гр. дело № ***/2010 г., чрез ЧСИ Д.Д. по изп. дело № *** по описа на този ЧСИ. На 05.04.2022 г. длъжникът депозира възражение против заповедта и тъй като ч. гр. дело № ***/2010 г. е унищожено по възражението е образувано ч. гр. дело № ***/2022 г. по описа на БРС, по което съдът е разпоредил на банката да предяви установителни искиове, по които е образувано настоящото производство.

Според заключението на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза към датата на подаване на заявлението по чл.417 от ГПК в съда (03.08.2010 г.) са дължими суми по Договора с дати на падеж 19.12.2007 г. – 19.07.2010 г. в общ размер на 8905,95 лева, от които 4314,30 лева главница и 4591,65 лева възнаградителна лихва. Към същата дата (03.08.2010 г.) са платени суми в общ размер на 2928,84 лева, от които главница 1355,75 лева и възнаградителна лихва 1573,09 лева. Към 03.08.2010 г. остават неизплатени – частично неизплатена вноска с падеж 19.10.2008 г. и изцяло неизплатени вноски с падеж 19.11.2008 г. – 19.07.2010 г., а именно: главница 2958,55 лева и възнаградителна лихва в размер на 3018,56 лева.

След дата 03.08.2010 г. са отразени плащания по главницата (постъпили суми от ИД) в размер на 1726,26 лева, като след приспадането им остава неизплатена главница от 10 917,99 лева, от които 1232,29 лева по вноски от 19.11.2009 г. до 19.07.2010 г. и 9685,70 лева по вноски от 19.08.2010 г. до 19.04.2014 г.

След дата 03.08.2010 г. са отразени плащания по възнаградителна лихва (постъпили суми от ИД) в размер на 1332,92 лева, като след приспадането им остава неизплатена възнаградителна лихва от 1685,64 лева за периода 19.07.2009 г. – 19.07.2010 г. Лихвата за забава до 26.07.2010 г. възлиза на 169,72 лева.

От поканата за доброволно изпълнение, която ЧСИ Д.Д. изпраща на ответника, се установява, че главницата, която не е издължена, е в размер на 9782,14 лева.

По доказателствата:

Така описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по съдебно-икономическа експертиза.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на производството:

Исковата молба е подписана от адв. Н. К.. По делото е прието пълномощно, с което банката упълномощава адвокатско дружество „Иванов и Денев“ да я представлява по всички съдебни дела, отнасящи се до вземания, възникнали по силата на сключени договори за кредит, които банката е цедирала на „****“ ЕООД, като от своя страна това адвокатско дружество преупълномощава адв. Н. К. да представлява банката по всички съдебни дела.

Макар в исковата молба банката да не твърди, че е прехвърлила вземанията си по Договора на „****“ ЕООД, че договор за цесия е сключен, следва от материалите по ИД. Няма доказателства обаче цесията да е съобщена на длъжника нито в хода на ИД, нито в хода на исковото производство. Ето защо и предвид липсата на доказателства за изпълнение на хипотезата на чл.99, ал.4 от ЗЗД, цесията няма действие спрямо ответника и негов кредитор продължава да е банката, която е ищец по делото. Дори и цесията да има действие спрямо ответника, според т. 106 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК при частно правоприемство при прехвърляне на вземането чрез договор за цесия, настъпило в периода след издаване на заповедта за изпълнение до предявяване на иска реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, легитимиран да участва в производството по установителния иск е цедентът, в случая това е банката, на която заповедният съд е изпратил указание да предяви иска, като намира приложение нормата на чл. 226 ГПК.

Ето защо възражението на ответника за недопустимост на производството е неоснователно.

По заявеното от банката възражение за недопустимост на производството:

Исковият съд дължи самостоятелна проверка за това дали заповедта за изпълнение е влязла в сила.

Според чл.414, ал.2 от ГПК (в редакцията му преди измененията от 2019 г.) възражението против заповедта за изпълнение се прави в двуседмичен срок от връчването на заповедта, който не може да бъде продължаван. Според разпоредбата на чл.47, ал.7 от

ГПК разпоредбите на ал. 1 - 5 се прилагат съответно за връчване на заповед за изпълнение.

Доколкото в случая е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, връчването ѝ се дължи от съдебния изпълнител – чл. 418, ал.5 от ГПК (в редакция от 2010 г.). Той следва да приложи нормите на чл. 47, ал.1-5 от ГПК, т.е. ако не намери длъжника на неговите регистрирани постоянен или настоящ адрес, да залепи съответното уведомление след изтичане на двуседмичния срок и при неявяването на длъжника да получи книжата в този срок, да приеме, че същият е редовно уведомен.

От материалите по ИД не се установи при връчването на длъжника на процесната заповед за изпълнение да е спазена процедурата по Раздел I от Глава VI от ГПК. Покана за доброволно изпълнение не е връчена на длъжника от ЧСИ М. М., а ЧСИ Д.Н., на когото е възложено това действие през 2013 г., след като длъжникът не се е явил в предоставения му срок в кантората му да получи книжата, не е провел процедурата по чл. 47, ал. 3 ГПК. Въобще не е извършил връчване на поканата за доброволно изпълнение и на заповедта за изпълнение на настоящия адрес на длъжника, който към същия момент е в гр. Средец.

Ето защо е налице ненадлежно връчване на заповедта за изпълнение от ЧСИ М. М. по ИД. Надлежно е връчването на заповедта за изпълнение от ЧСИ Д.Д., поради което подаденото от длъжника възражение е в срок и производството по делото е допустимо.

По съществото на спора:

Предявени са два установителни иска с правно основание чл.422 от ГПК, вр. чл.4 от ЗПК (отм.) и установителен иск с правно основание чл.422 от ГПК, вр. чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Установи се, че Договорът, както и погасителният план към него, са подписани от ответника. Следва изрично да се посочи, че приложим към Договора е действащият към момента на подписването му ЗПК (отм.). Според Решение по дело С-42/15 от 09.11.16 г. на съда на ЕС в срочния договор за кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. Държавата членка не трябва да предвижда такова изискване в националната си правна уредба. При все това, в погасителния план към Договора ясно е отразено каква част от главницата и каква част от възнаградителната лихва се погасява с всяка вноска. Ясен е и срокът за връщане на кредита, а именно 77 месеца, отразено на страница първа в Договора.

ЗПК (отм.) не съдържа изискване в Договора да се посочва размерът на уговорената възнаградителна лихва за кредитора като сума. Достатъчно е да се посочи „годишен лихвен процент“, който е посочен в чл.3 от Договора. Той е променлива величина, като в Договора са уговорени и условията, при които той се променя.

В Договора е посочен и ГПР. Погасителният план е част от Договора и съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, каквото е законовото изискване на чл.7, ал.1, т.8 от ЗПК (отм.). В Договора е посочен и лихвен процент, който ще се прилага при просрочие на вноската. В чл.7 от ЗПК (отм.) не се съдържа изискване Договорът да съдържа клауза за наличие или липса на право на отказ на потребителя от облигационната обвързаност. При все това, чл.10, ал.5 от Договора съдържа клауза, която посочва при какви условия длъжникът може да прекрати Договора. В чл.7 от ЗПК (отм.) не се съдържа изискване Договорът да съдържа клауза за предупреждение за последиците за потребителя при просрочие на вноските. Уговореният ГПР не противоречи и на добрите нрави, защото "оскъпяването" на заетите парични вноски не zlepоставя интереса на икономически по-слабата страна в облигационното отношение.

Налага се изводът, че възраженията на ответника за недействителност на Договора, респективно на негови клаузи са неоснователни.

По обявяване на предсрочната изискуемост на кредита:

Предсрочната изискуемост на вземането по договор за заем за потребление или за кредит, уредена в нормите на чл. 71 ЗЗД и чл. 432 ТЗ, представлява преобразуващо право на кредитора за изменение на договора и, за разлика от общия принцип по чл. 20а, ал. 2 ЗЗД,

настъпва с волеизявление само на едната от страните. Волеизявлението следва да достигне до насрещната страна, но не се нуждае от приемане и същото поражда действие, ако са били налице обективните предпоставки за предсрочната изискуемост, уговорени в договора или предвидени в закона – в този смисъл Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2017 г., ОСГТК. При договори за кредит, съдържащи клауза за предсрочна изискуемост /каквото е Договорът/, предсрочната изискуемост на вземанията не настъпва автоматично, а е необходимо кредиторът да е уведомил длъжника, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, както и това волеизявление да е достигнало до длъжника. В хода на състезателния процес не се събраха доказателства до длъжника З. да е достигнало волеизявление на банката, че счита кредитът за изцяло предсрочно изискуем.

Според т.1 от Тълкувателно решение № 8 от 2.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 8/2017 г., ОСГТК допустимо е предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост може да бъде уважен за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на пресъдено нещо, въпреки, че предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК. Към настоящия момент падежът на Договора е настъпил (падежът на последната погасителна вноска е 19.04.2014 г.), който факт следва да бъде съобразен от съда на основание чл.235, ал.3 от ГПК. По аргумент от цитираното тълкувателно решение, главницата по вноски с падеж след 03.08.2010 г. до 19.04.2014 г. е предмет на делото (предмет на иска за главница).

На последно място, видно от поканата за доброволно изпълнение, която ЧСИ Д.Д. изпраща на ответника, главницата, която не е издължена, е в размер на 9782,14 лева. Видно от заключението по съдебно-икономическата експертиза, вещото лице не е правило проверка в счетоводството на „****“ ЕООД, респективно проверка за постъпили суми по изпълнителното дело по описа на ЧСИ Д.Д..

Предвид изложеното и с оглед установеното от вещото лице ответникът дължи главница по Договора в размер на 9782,14 лева, възнаградителна лихва за периода 19.07.2009 г. – 19.07.2010 г. в размер на 1685,64 лева и мораторна лихва за периода 20.08.2009 г. – 26.07.2010 г. в размер на 169,72 лева.

По възражението на ответника за погасяване на вземанията по давност:

Според разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 1. Според Решение № 118 от 12.12.2019 г. на ВКС по т. д. № 2288/2018 г., II т. о. „При спазен едномесечен срок по чл. 415 ГПК за предявяване на иска по чл. 422 ГПК, прекъсването на давността от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение възниква само ако изпълнението е предприето действително незабавно, респективно в разумен срок и при липса на бездействие от страна на кредитора“. Установи се, че изпълнителният лист по ч. гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС е издаден на 05.08.2010 г., а ИД е образувано на 29.12.2010 г., т.е. в разумен срок. Банката предявява установителните иски в срока по чл.415, ал.1 от ГПК (в настоящата редакция чл.415, ал.4 от ГПК). Давността се прекъсва с предявяване на исковата молба – чл.116, б.„б“ от ЗЗД. Ето защо давността е прекъсната на 03.08.2010 г., когато е подадено заявлението в съда, а по време на процеса давност не тече – чл.115, б. „ж“ от ЗЗД. В този смисъл вземанията не са погасени по давност.

Не е налице и хипотезата на погасяване на процесните вземания с изтичане на давностния срок по чл. 112 от ЗЗД. Измененията на цитираната разпоредба влизат в сила на 02.06.2021 г. и имат действие занапред, доколкото с Решение № 4/20.04.2021 г. по к. д. № 1/2021 г. на КСРБ, § 2 от ЗДЗЗД, придаващ обратно действие на разпоредбата, е обявен за

противоконституционен. По тези съображения абсолютната давност за процесните вземания не е изтекла.

Предвид изложеното главният иск следва да бъде уважен за сумата от 9782,14 лева и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 11 508,40 лева. Искът за възнаградителна лихва следва да бъде уважен в размера, в който е претендиран (1656,22 лева), но за по-кратък срок, а именно за периода 19.07.2009 г. – 19.07.2010 г., и отхвърлен за периода 19.12.2007 г. – 18.07.2009 г. и за периода 20.07.2010 г. – 26.07.2010 г. Искът за мораторна лихва следва да бъде уважен за сумата от 169,72 лева и за периода 20.08.2009 г. – 26.07.2010 г. и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 253,88 лева и за периода 28.07.2009 г. – 19.08.2009 г.

По оспорването на документ:

Оспорването на истинността (автентичността) на документ – договор за потребителски кредит № FL***/19.11.2007 г. относно положения в договора подпис от ответника Н. М. З., остана недоказано. Установи се, че Договорът и погасителния план към него са подписани от ответника. Съдът се произнася по оспорването само в мотивите, но не и в диспозитива – аргумент от т.9 от ТР № 1/04.01.2001 г., по гр. д. № 1/2000 г., на ОСГК.

По въпроса за разноските:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни.

С оглед уважената част от исковите банката има право на разноски в заповедното производство в размер на 681,46 лева (част от държавна такса и адвокатско възнаграждение). Тя претендира за исковото производство заплатена държавна такса в размер на 307,22 лева и заплатен депозит за съдебно-икономическа експертиза в размер на 180 лева. Банката не претендира сумата от 100 лева, която съдът определи за доплащане до пълния размер на дължимото на вещото лице възнаграждение. В този смисъл, с оглед уважената част от исковите З. следва да заплати разноски на банката в настоящото производство в размер на 421,48 лева.

Ответникът също има право на разноски с оглед отхвърлената част от исковите. Той е направил разноски в размер на 600 лева, изплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода от спора банката дължи на ответника разноски в размер на 80,95 лева.

Компенсацията на вземания за разноски предполага изрично изявление на страна по делото в този смисъл. В молбата си от 12.12.2022 г. банката прави изрично изявление за присъждане на сумите за разноски по компенсация (прихващане), поради което след компенсацията ищецът има право на разноски в размер на 340,53 лева за исковото производство, а на ответника не следва да се присъждат разноски.

Мотивиран от горното Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по делото, че Н. М. З., ЕГН – *****, с адрес с. ***, ***, дължи на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК – 000694749, сумата от 9782,14 лева (девет хиляди седемстотин осемдесет и два лева и четиринадесет стотинки), представляваща главница по договор за потребителски кредит № ***/19.11.2007 г., ведно със законната лихва от 03.08.2010 г. до окончателното изплащане на сумата, за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 11 508,40 лева.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по делото, че Н. М. З., ЕГН – *****, с адрес с.

***, ***, дължи на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК – 000694749, сумата от 1656,22 лева (хиляда шестстотин петдесет и шест лева и двадесет и две стотинки), представляваща договорна лихва по договор за потребителски кредит № ***/19.11.2007 г. за периода 19.07.2009 г. – 19.07.2010 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за периода 19.12.2007 г. – 18.07.2009 г. и за периода 20.07.2010 г. – 26.07.2010 г.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по делото, че Н. М. З., ЕГН – *****, с адрес с. ***, ***, дължи на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК – 000694749, сумата от 169,72 лева (сто шестдесет и девет лева и седемдесет и две стотинки), представляваща мораторна лихва за периода 20.08.2009 г. – 26.07.2010 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 253,88 лева и за периода 28.07.2009 г. – 19.08.2009 г.

ОСЪЖДА Н. М. З., ЕГН – *****, с адрес с. ***, ***, да заплати на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК – 000694749, следните суми: 681,46 лева (шестстотин осемдесет и един лева и четиридесет и шест стотинки), представляваща разноси по ч. гр. дело № ***/2010 г. по описа на БРС; 340,53 лева (триста и четиридесет лева и петдесет и три стотинки), представляваща разлика между насрещните вземания на страните за разноси в настоящото производство след компенсация.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____